

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Ing. Janem Valtrem
sídlem Čistovická 415/55, Praha 17

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2024, č. j. OSH 1031/23-2/67.1/23329/SK
KULK 10066/2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí

Městského úřadu Tanvald, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27. 11. 2023, č. j. OD/52387/Př-23/465-MJ.

2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla X registrační značky X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití předmětného vozidla byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť dne 9. 8. 2023 v době od 16:25 hod. do 16:35 hod., v Harrachově, nejbližší objektu č. p. X se blíže neustanovený řidič s výše označeným vozidlem neřídil dopravní značkou IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“ se symboly dopravních značek B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ (30 km/h) a B 29 „Zákaz stání“ s dalším textem „Stání povoleno pouze na vyhrazených parkovištích“ a v uvedeném místě za touto dopravní značkou s vozidlem mimo parkoviště stál. Tím bylo porušeno ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a došlo tak k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
3. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci podle § 125f odst. 4 a 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že po oznámení uvedeného přestupku neznámého podezřelého Městskou policií Harrachov a zjištění provozovatele předmětného vozidla, jímž je žalobce, vyzval správní orgán I. stupně žalobce ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení určené částky, popřípadě sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce na výzvu ve stanovené lhůtě nijak nereagoval, proto správní orgán I. stupně odložil věc přestupku spáchaného neznámým řidičem, a naopak příkazem ze dne 19. 10. 2023 zahájil přestupkové řízení proti žalobci jako provozovateli vozidla. Žalobce podal odpor a v průběhu proti němu vedeného řízení podvkrátě požádal o jeho zastavení, když označil osobu, která měla v řešené době vozidlo řídit. Správní orgán I. stupně však řízení nezastavil, naopak shora označeným rozhodnutím shledal žalobce vinným ze spáchání popsáního přestupku provozovatele vozidla. V odůvodnění svého rozhodnutí zřekapituloval průběh správního řízení, popsal smysl a účel právní úpravy přestupku provozovatele vozidla a neměl pochybnosti o tom, že v daném případě je namíste žalobce za tento přestupek postihnout.
5. K odvolání žalobce přezkoumal prvostupňové rozhodnutí žalovaný. Ten se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí po rekapitulaci průběhu řízení rovněž zabýval podstatou právní úpravy přestupku provozovatele vozidla, kterou doplnil o judikaturu správních soudů. Vysvětlil, že správní orgán I. stupně žalobce řádně vyzval k zaplacení určené částky nebo sdělení totožnosti řidiče. Zaslano výzvu žalovaný nepovažoval za problematickou. Žalobce na ni nereagoval, proto správní orgán I. stupně správně odložil přestupkovou věc řidiče a vedl řízení o přestupku žalobce, když mu žádné údaje o totožnosti řidiče nebyly známy. S odkazem na § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu žalovaný uvedl, že pokud již bylo zahájeno řízení o přestupku provozovatele vozidla, nebylo možné, s výjimkou zjištění liberačních důvodů, zahájit řízení o přestupku řidiče. Sdělení totožnosti řidiče až

v průběhu řízení o přestupku provozovatele vozidla je i dle Nejvyššího správního soudu irelevantní. Žalovaný se ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně.

II. Žaloba

6. Žalobce ve včasné žalobě po rekapitulaci postupu správních orgánů namítl, že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla je subsidiární, přesto správní orgány neučinily ničeho ke zjištění řidiče vozidla, ač jej žalobce identifikoval. Předchozí odložení věci přestupku řidiče vozidla

není adekvátním důvodem pro rezignaci na provedení šetření na základě obdržených informací. Odkaz žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, není případný. Žalobce naopak na podporu své argumentace citoval z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2023, č. j. 4 A 45/2022-28, a dodal, že řízení proti němu ani nemuselo být hned zastavováno, ale řidič měl být vyzván k vyjádření nebo podání vysvětlení. Správní orgány porušily § 4 odst. 4 správního řádu, když z formálních důvodů znemožnily uplatnění práv žalobce.

III. Vyjádření žalovaného

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl. S odkazem na správní judikaturu uvedl, že pokud provozovatel vozidla nereaguje na výzvu k uhrazení určené částky, v níž je zároveň vyzván ke sdělení totožnosti řidiče, není třeba, aby správní orgán činil další kroky. Odkaz žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2023, č. j. 4 A 45/2022-28, není přílehlavý. Vztahuje se na případy, kdy provozovatel vozidla sdělí totožnost řidiče ve stanovené lhůtě a správní orgán následně nečiní kroky ke zjištění řidiče jako pachatele přestupku.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
9. Předně soud uvádí, že v případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu je přímo zákonem stanoveno, kdo je žalovaným. Dle § 69 s. ř. s. je jím správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. V daném případě rozhodl v posledním stupni Krajský úřad Libereckého kraje, jehož působnost na žádný jiný orgán nepřešla. Žalovaným je tedy ze zákona Krajský úřad Libereckého kraje. Pokud žalobce označil jako žalovaného nejen Krajský úřad Libereckého kraje, nýbrž také správní orgán I. stupně, tedy Městský úřad Tanvald, jde o dílčí nesprávnost, kterou lze s využitím uvedeného zákonného ustanovení překonat. Soud proto za žalovaného považuje výhradně Krajský úřad Libereckého kraje s tím, že žalobce žádá jak o zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, tak o zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, k němuž by byl soud v případě vyhovění žalobě oprávněn přistoupit dle § 78 odst. 3 s. ř. s. Žaloba však není důvodná.
10. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
11. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
12. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění

pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o tomto přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o tomto přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

13. Podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu, je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za přestupek podle § 125f odst. 1, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích; to neplatí, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za přestupek podle § 125f odst. 6.
14. Podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3.
15. Podaná žaloba obsahuje jednu stěžejní námitku. Dle žalobce má sdělení údajů ohledně totožnosti řidiče vozidla ze strany provozovatele vozidla v průběhu již zahájeného přestupkového řízení proti provozovateli způsobit, že toto zahájené řízení bude buď zastaveno, nebo v něm přinejmenším dále nebudou činěny kroky směřující k meritornímu rozhodnutí ve věci přestupku provozovatele vozidla. To vše s odkazem na subsidiaritu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, kdy je třeba primárně pátrat po skutečném řidiči vozidla, jenž má být postižen za jím spáchaný přestupek.
16. Právní úprava přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla zakotvená v zákoně o silničním provozu již úspěšně prošla přezkumnou činností Ústavního soudu, byla mnohokrát vykládána a aplikována správními soudy, včetně Nejvyššího správního soudu, jakož i popsána v odborné literatuře. Zdejší soud nezpochybňuje skutečnost, že odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje subsidiárně k odpovědnosti řidiče, to však platí v mezích relevantní právní úpravy vykládané dle jejího smyslu a účelu. Jím jistě není procesní ping-pong, kdy správní orgán nejprve zjišťuje řidiče, poté zahájí řízení proti provozovateli, dle jehož libosti následně opět zkouší postihnout řidiče, aby se třeba nakonec opět vrátil k přestupkovému řízení provozovatele, pokud ovšem v mezidobí nezanikla jeho odpovědnost za přestupek v důsledku uplynutí promlčecí doby.
17. Žalobcem nastolená otázka již byla vyřešena v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Ten v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, mj. shrnul a uvedl: „Zákonodárce prostřednictvím právní úpravy koncentrované v ustanoveních § 10 odst. 3 a 4 a § 125f až § 125h zákona o silničním provozu popisuje systém procesních kroků, které po zjištění spáchání konkrétně specifikovaných přestupků v první řadě (není-li totožnost řidiče již na počátku zřejmá) preferují uhrazení stanovené částky provozovatelem vozidla na základě výzvy, kterou mu správní orgán zašle a dává tím plně kooperujícím provozovatelům prostor „vykoupit“ dosud neustanoveného řidiče z přestupkové odpovědnosti, popř. vyhnout se úhradě nákladů správního řízení, popř. eventuálnímu zvýšení sankce v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (§ 125h odst. 1 a 7 zákona).

Současně zákonodárce dává v souvislosti s toutéž výzvou provozovateli vozidla možnost se vyhnout objektivní odpovědnosti alternativou k úhradě stanovené částky, a to označením (do této chvíle z hlediska správního orgánu neidentifikovaného) řidiče vozidla, jež je povinen znát. Stanoví-li totiž § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu provozovateli vozidla a osobě, které provozovatel svěří vozidlo, povinnost na výzvu policie, krajského úřadu nebo obecního úřadu

obce s rozšířenou působností sdělit skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla podezřelého z porušení pravidel silničního provozu, logicky tím zákonodárce (byť implicitně) zakládá povinnost provozovatele a dalších osob tvořících řetěz až k řidiči, který vozidlo v souladu s jejich vůlí použil, údaje o totožnosti osob, jimž vůz bezprostředně svěřili, zjišťovat a znát.

Sdělí-li provozovatel vozidla správnímu orgánu údaj o identitě řidiče a ten je využitelný pro zahájení a následně i „odsouzení“ řidiče v přestupkovém řízení, řízení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nebude vůbec zahájeno. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, nicméně Nejvyšší správní soud upozornil na to, že by bylo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“ (tuto argumentaci Nejvyšší správní soud zopakoval i v rozsudcích ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/2016-29, a v řadě dalších).

Zůstane-li však provozovatel vozidla nečinný a správní orgán řízení o správním deliktu zahájí, nelze tuto pasivitu již odstát a vrátit se zpět k přestupkovému řízení na základě později provozovatelem poskytnutých či jinak zjištěných informací o totožnosti řidiče (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu), ledaže provozovatel úspěšně prokáže naplnění liberačních důvodů stanovených v § 125f odst. 5 téhož zákona. Pouze v takové situaci odpadá zákonem zakotvená negativní podmínka přestupkového řízení a je možné přestupkově stíhat řidiče, kterým je v takovém případě osoba, které vozidlo nesvěřil provozovatel zapsaný v registru vozidel.“

18. Shodně komentářová literatura uvádí, že: „Po zahájení řízení o uložení pokuty za správní delikt provozovatele vozidla nelze zahájit řízení o přestupku ani v případě, že po odložení věci byly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.“ (srov. BUŠTA, P., KNĚŽÍNEK, J. Zákon o silničním provozu: Komentář. § 125g odst. 1[System ASPI]. Wolters Kluwer Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.)“
19. Zdejší soud nemá důvod se citovaných závěrů nepřidržet. Právní úprava dává provozovateli vozidla možnost sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla, a to, jak výslovně uvádí, ve lhůtě splatnosti určené částky (srov. § 125h odst. 3 a 6 zákona o silničním provozu), k jejímuž zaplacení je provozovatel vyzýván dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V nyní řešené věci není sporu o tom, že žalobce na výzvu vydanou dle posledně uvedeného ustanovení nereagoval, tedy totožnost řidiče ve stanovené lhůtě nesdělil. Obsah výzvy přitom musel být pro žalobce o to srozumitelnější, že žalobce je dle spisového materiálu advokátem, tedy osobou práva znalou. Protože ze správnímu orgánu dostupných podkladů neplynuly jiné indicie směřující ke ztotožnění řidiče a žalobce jeho totožnost přes marné

uplynutí stanovené lhůty nesdělil, bylo učiněno zadost požadavku ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu na učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Žalovaný k tomu příhodně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46.

20. Správní orgán I. stupně tedy přestupkovou věc nezjištěného řidiče odložil, čímž naplnil podmínku dle § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu. Z uvedeného plyne, že byly splněny veškeré předpoklady ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu k projednání přestupku provozovatele vozidla, tedy přestupku žalobce. Po zahájení řízení proti provozovateli již zásadně není možno postihovat přestupek řidiče (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu). Bylo by proti smyslu právní úpravy přestupku provozovatele vozidla vykládat ji tak, že je na volné úvaze provozovatele, kdy správnímu orgánu sdělí totožnost skutečného řidiče. Právní úprava naopak výslovně zakotvuje časový prostor, kdy je provozovateli dána možnost řidiče označit. Pokud tak žalobce přes poučení v tomto časovém rámci neučinil, v důsledku čehož byly splněny zákonné podmínky pro zahájení a provedení řízení o přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, nemůže žalobce mařit proti němu vedené řízení tím, že v příhodnou chvíli sdělí totožnost řidiče.
21. Takový náhled na subsidiaritu odpovědnosti provozovatele vozidla je pokřivený. Subsidiarita se projevuje právě tím, že provozovateli je před zahájením řízení proti němu dána možnost toto řízení odvrátit označením řidiče a že před projednáním přestupku provozovatele v samostatném řízení musí být splněny podmínky dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. To vše v daném případě nastalo, žalobce v zákonem předpokládané lhůtě totožnost řidiče nesdělil a, slovy Nejvyššího správního soudu, jeho pasivitu nelze odstát a vrátit se zpět k přestupkovému řízení řidiče na základě později poskytnutých informací o totožnosti řidiče.
22. Závěr o nemožnosti postižení řidiče po zahájení přestupkového řízení proti provozovateli není bezvýjimečný, když samo ustanovení § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu předpokládá výjimku při zproštění odpovědnosti provozovatele za přestupek dle § 125f odst. 6 téhož zákona. Nastoupení takové výjimky však nebylo v této věci ani tvrzeno. Žalobcův postup soud považuje za účelový, vedený snahou o nepostižení zjištěného protiprávního jednání. Žalobci nic nebránilo sdělit totožnost řidiče ve lhůtě k tomu stanovené, nic takového ostatně žalobce ani netvrdí. Pokud žalobce deklaruje, že řízení proti němu nemusí být zastaveno, avšak v rámci tohoto běžícího řízení mají být činěny kroky směrem k řidiči, jde takový postup naproti uplynutí promlčecí doby, která je vzhledem k povaze a závažnosti zjištěného jednání relativně krátká.
23. K odkazu žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2023, č. j. 4 A 45/2022-28, soud uvádí, že žalobcem citovaná pasáž pochází z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2021, č. j. 50 A 2/2021-25, kde soud řešil specifickou situaci, neboť dospěl k závěru o předčasném odložení přestupkové věci řidiče, zkoumal dopady takové skutečnosti na zákonnost rozhodnutí o přestupku provozovatele vozidla a zabýval se možným postupem v takové situaci. To je však odlišný případ. Jak zdejší soud uvedl, možnost postihu řidiče po zahájení přestupkového řízení proti provozovateli zcela vyloučena není. Z výše nastíněných důvodů podepřených závěry odborné literatury i judikatury Nejvyššího správního soudu však zdejší uzavírá, že v činnosti správních orgánů nemá docházet k volnému přeskokování mezi snahou postihnout přestupek provozovatele na jedné straně, a přestupek řidiče na straně druhé.

24. Účelem úpravy přestupku provozovatele vozidla je dosáhnout v případě některých dopravních přestupků relativně jednoduchého postihu buď řidiče, nebo osoby za vozidlo zodpovědné – provozovatele. Výklad žalobce je cestou ke zmaření tohoto účelu, neboť si lze ze strany provozovatele představit nejen postup zvolený žalobcem, ale i sofistikovanější postupné dávkování informací o řidiči, které bude správní orgán opakovaně odvádět od efektivního vedení řízení proti provozovateli. Právní úprava zřetelně vymezující časový rámec, kdy je provozovateli dán prostor pro označení řidiče, však není takovým obstrukčním praktikám nakloněna.

V. Závěr a náklady řízení

25. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem oba účastníci řízení vyjádřili svůj souhlas.
26. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
27. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce